

Forventning, — beredt paa at modtage den Hyldest, der tilkom hende.

Endnu huskede hun tydeligt, hvorledes hun den Gang i Sommertiden kunde gaa halve Dage ude i Haven, med en tyk Fletning ned ad Ryggen, lyse Halvhandsker og en frisk Mosrose i Brystet. Snart satte hun sig hen for at drømme i Skyggen under et sagte susende Træ, snart steg hun op paa Diget ud mod Markerne, lagde Armen skyggende over Øjnene og stirrede ud over det solflimrende Landskab — som om hun hver Dag for Alvor kunde vente, at to fodrejsende Studenter skulde dukke op i Horisonten. Hun forestillede sig levende, hvorledes de bægge saa' ud, hvorledes de — støvede og solbrændte — vilde kigge nysgærrigt ind ad Havelaagen, og hvorledes Faderen i det samme vilde træde ud paa Verandaen og byde dem ind; hvorledes de da i første Øjeblik vilde være røde og forlegne men senere blive muntre og ligefremme og tilsidst synge bellmanske Sange ude i Maaneskinnet i Haven; hvorledes endelig den ene — ikke den morsomme og lystige, men han med det dybe, alvorlige Blik — ved Afskeden vilde trykke hendes Haand og stamme nogle forvirrede Ord om ikke at glemme ham, og hvorledes han saa Aaret efter vilde